

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: N. T. L., nar. -
bytem -
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

za účasti: žalobcova manželka: T. T. L., nar. -
státní příslušnost Vietnam
bytem jako žalobce

proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 5. 8. 2020, č. j.: CPR-25873-5/ČJ-2019-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, č. j.: CPR-25873-5/ČJ-2019-930310-V240, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 5. 2019, č. j.: KRPA-51959-35/ČJ-2019-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 24 měsíců, současně mu byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území ČR do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; dále bylo ve výroku prvoinstančního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ustanovení § 120a ZPC na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování.

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci ani zjištěny všechny okolnosti v jeho prospěch, žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob. Odvolací námitky nebyly posouzeny dostatečně, zejm. přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu, právům na ochranu rodiny a nezletilých dětí. Žalobce pobýval na území bez víza, jiné protiprávnosti se nedopustil, příslušníci rodiny včetně dvou dětí mají trvalý pobyt v ČR, zájem na potrestání žalobce nemůže převážet nad zájmem rodiny. Celá rodina se nemůže vrátit do vlasti, žijí zde v souladu se zákonem a dlouho, mají tu komplexní zázemí a přátele, jsou tu spokojeni, život v ČR je v nejlepším zájmu nezletilých dětí. Mělo být přistoupeno k méně drastickému opatření (povinnosti opustit území). V potaz měl být vzat i čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a Úmluva o právech dítěte. Žalovaný dostatečně neposoudil ani hrozící dopady do soukromé sféry jeho blízkých.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný vyslovil s žalobou nesouhlas a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Byly doloženy relevantní podklady, došlo k dostatečnému posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Vše bylo náležitě odůvodněno. Žalovaný postupoval v souladu s právním řádem. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Ve věci se vyjádřila i zúčastněná osoba, jež sdělila, že je třeba, aby žalobce nebyl vyhoštěn, neopustil ji a společné děti, které ho mají rády, chce, aby mohl být při narození dalšího potomka. Jako manželé již žijí šest let, je vzorný a lze se na něj spolehnout, s láskou se stará o děti, jež jej milují a poslouchají. Sama je pracovně velmi vytížená, proto je pro ni velkou oporou ohledně chodu domácnosti.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“) napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
7. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 4. 2. 2019 se žalobce dostavil na cizineckou policii; jak bylo při následné kontrole zjištěno, neměl žádné platné vízum ani řízení o pobytu (úřední záznam ze dne 4. 2. 2019, č. j.: KRPA-51959-3/ČJ-2019-000022).
9. Žalobce měl v ČR povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání platné od 20. 11. 2008 do 19. 11. 2010, od té doby žádným oprávněním k pobytu v ČR nedisponoval (výpis z evidence TDU v rámci databáze CIS ze dne 4. 2. 2019).
10. Dne 4. 2. 2019 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného víza (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-51959-11/ČJ-2019-000022-SV).
11. Během svého výslechu dne 4. 2. 2019, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-51959-12/ČJ-2019-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že je zdravý, vízum měl do roku 2010, pak ale neměl dost peněz na jeho prodloužení, žije ve společné domácnosti s přítelkyní (zúčastněnou osobou) a dvěma společnými dětmi narozenými v letech 2014 a 2016, přítelkyně má v ČR trvalý pobyt, celou dobu pobytu žil ve vietnamské komunitě,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

prodával textil a oblečení, nyní takto pracuje také, ale má nějaké peníze naspořené, domů se vracet nechce, děti se narodily v ČR a nechce je nechat s přítelkyní samotné; má platný cestovní doklad vydaný v ČR v roce 2018, pro legalizaci pobytu nic neudělal, až dnes se dostavil na policii, po skončení pobytového oprávnění roku 2010 pobýval celou dobu v ČR, nemá pracovní povolení, ač pracuje a je si vědom, že jej mít musí, od roku 2007 je pouze v ČR, nepáchal trestnou činnost, v ČR má spoustu kamarádů, líbí se mu život v ČR, chtěl by zde vychovávat děti, ve vlasti má rodiče a další příbuzné, rodina ve vlasti na něj zanevřela, zapůjčila mu mnoho peněz na cestu a on nic nevrátil, neexistuje překážka, jež by mu znemožňovala vycestovat z ČR, ale chtěl by zde žít s rodinou.

12. Během pobytové kontroly bylo zjištěno, že žalobce skutečně bydlí se zúčastněnou osobou a oběma zmíněnými nezletilci ve společné domácnosti (sdělení o provedení pobytové kontroly ze dne 11. 3. 2019, chybně uvedeno 2018).
13. Během svého výsledku dne 13. 3. 2019, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-51959-26/ČJ-2019-000022-SV, zúčastněná osoba mj. uvedla, že od roku 2008 žije v ČR a od roku 2015 tu má povolen trvalý pobyt, žalobce je její partner, mají dvě děti a žijí spolu již od roku 2013, mají pronajatý jeden pokoj; bylo jí známo, že žalobce pobývá v ČR bez pobytového oprávnění, řekl jí to krátce po seznámení, neměli dost peněz na povolení k pobytu, báli se, že žalobce deportují a ona tu zůstane sama, žalobce brigádně pracoval ve vietnamské komunitě, podnikala, ale po narození dětí s tím přestala, je s nimi doma, nyní opět podniká, obchoduje na internetu, žalobce jí měsíčně přispívá 12 000 až 18 000 Kč; mají hezký vztah, žalobce se stará o děti; vlastní pouze vybavení domácnosti a osobní vůz, s žalobcem by chtěli ještě nějaké dítě; v případě žalobcova vycestování by nezaplatila nájem, život bez něj si nedokáže představit, po odjezdu žalobce by tu zůstala kvůli dětem, aby tu mohly začít chodit do školy, byl by to však zásah do rodinného a soukromého života, žalobce je živý, ač z nelegální činnosti, do vlasti se vracet nehodlá, počkala by na žalobce, až mu vyhoštění skončí; žalobce žádnou překážku, jež by bránila vycestování do vlasti, nemá, ale asi by z něj byl bezdomovec.
14. Žalobce je biologický otec obou dětí zúčastněné osoby narozených v letech 2014 a 2016 (znalecký posudek RNDr. D. V., Ph.D., ze dne 13. 2. 2019).
15. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky dne 9. 4. 2019 vydalo ve věci závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, e. č.: ZS48023, podle něž je vycestování žalobce možné, neboť by mu v případě návratu do vlasti nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.
16. Ve svém vyjádření žalobce sdělil, že se sám a dobrovolně dostavil na cizineckou policii za účelem vyřešení neoprávněného pobytu na území, v ČR má komplexní rodinné a sociální zázemí, od roku 2013 sdílí společnou domácnost se zúčastněnou osobou, mají spolu dvě nezletilé děti, které žalobce vychovává a podílí se na jejich výživě; zúčastněná osoba i obě děti mají v ČR trvalý pobyt; nutnost vycestovat a nemožnost návratu by byla závažným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce i celé rodiny, jejíž zbytek jej nemůže následovat do země původu, neboť děti a zúčastněná osoba jsou zde zcela integrovány a ČR je jejich jediným domovem. Žalobcovo vyhoštění by rozvrátilo rodinu.
17. Následně vydal prvoinstanční orgán (Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy) ve věci rozhodnutí ze dne 27. 5. 2019, č. j.: KRPA-51959-35/ČJ-2019-000022-SV, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 24 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

18. Dne 24. 6. 2019 bylo určeno otcovství žalobce k oběma dětem zúčastněné osoby (výpisy z evidence EMU v rámci databáze CIS ze dne 5. 8. 2020).
19. Dne 5. 8. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
20. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
21. Primární žalobní námitkou, která tvoří jádro celé žaloby, je nepřiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce a jeho rodiny. Soud uložené opatření ale shledal přiměřeným.
22. Žalobce předně pobýval na území ČR nelegálně osm a půl roku a v této době zde též nelegálně vykonával výdělečnou činnost. Celý svůj soukromý a rodinný život včetně seznámení se zúčastněnou osobou a početí obou dětí začal žalobce budovat až poté, co byl v ČR nelegálně. Také zúčastněná osoba po celou dobu věděla, že žalobce nemá v ČR žádný legální pobytový status a dokonce zde protiprávně vykonává výdělečnou činnost.
23. Žalobci ani zúčastněné osobě tudíž nemohlo vzniknout žádné legitimní očekávání, že budou moci v ČR společně pobývat. Ve vztahu k nim nemůže být uložení správního vyhoštění nepřiměřené.
24. Jde-li o nezletilé děti, po dobu trvání správního vyhoštění v délce 24 měsíců s nimi může být žalobce v kontaktu prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků, celý zbytek rodiny jej též může jezdit do vlasti navštěvovat. Z vlasti bude žalobce moci rodině nadále finančně vypomáhat, naopak z území ČR tak činit nemůže, neboť veškerá jeho výdělečná činnost na zdejším území je nelegální. Není též vyloučeno, aby celá rodina přesídlila do Vietnamu, neboť všichni její členové jsou vietnamskými státními příslušníky, nikoliv občany ČR. Nezletilé děti jsou ještě relativně nízkého věku a jejich přesídlení do vlasti by na ně nemělo mít podstatný negativní vliv.
25. Výkon a trvání správního vyhoštění, tak nejsou nepřiměřené s ohledem na ustanovení ZPC, zároveň nepředstavují ani porušení čl. 8 Úmluvy či ustanovení Úmluvy o právech dítěte.
26. Žalobce se sice nedopouštěl jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu a nelegální výdělečné činnosti, avšak činil tak velice dlouho – nepřetržitě osm a půl roku. Skutečnost, že v ČR např. nepáchal trestnou činnost, proto nemůže být důvodem pro shledání nepřiměřenosti správního vyhoštění. Pouhé uložení povinnosti vycestovat z území ČR by nemohlo být jako opatření dostatečné.
27. Správní orgány posoudily dopady správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny dostatečně. Již prvoinstanční orgán na s. 5 až 7 svého rozhodnutí vedl zevrubné úvahy týkající se nejrůznějších aspektů soukromého a rodinného života i předpokládaných důsledků správního vyhoštění. Žalovaný pak v intencích odvolacích námitek odůvodnění ještě významně doplnil (s. 5 až 8 napadeného rozhodnutí). Přiměřenost správního vyhoštění byla posouzena velice podrobně a žalobci se dostala odpověď na všechny podstatné otázky, není proto namístě žalobě vyhovět.
28. Obecně správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, usilovaly o zjištění všech okolností, a to i v žalobcův prospěch, šetřily oprávněné zájmy osob, ale zároveň provedly porovnání se závažností žalobcova jednání, a jejich rozhodnutí odpovídala okolnostem případu.
29. Pro posouzení nebylo zásadní, zda žalobce a zúčastněná osoba vstoupili do manželství. V době seznámení oba věděli o nelegálnosti žalobcova pobytu, nelze jim proto uzavření manželství klást ku prospěchu. Navíc, podstatným bylo, zda uložení správního vyhoštění nebude nepřiměřené ve vztahu k zájmům jejich společných dětí, uzavření

manželství je vedle toho otázkou zcela vedlejší. Soud proto pro nadbytečnost neprovedl dokazování oddacím listem přiloženým k žalobě.

30. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému stejně jako zúčastněné osobě náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 16. října 2020

Mgr. Dana Černovská v. r.
samosoudkyně